

Op zoek naar de **essentie**

E Wel heeft het experimenteren van die tijd me gebracht tot motiveren, onderhouden, bewustworden van waar ik mee bezig was, maar ik kreeg de sleutel pas in handen toen ik tot geloof kwam. Op de Academie verklaarde men me voor gek: de Bijbel, dat was een boek vol mythen. Het ging om jezelf. Ik heb 'mezelf' gevonden in iets, iemand, buiten mezelf.

Christen zijn en beeldend kunstenaar. Hoe ga je daar mee om? Heel belangrijk is communicatie. En keuzes maken; je kunt niet alles laten zien. Zoeken naar de essentie, het authentieke, daar geloof ik in. Daar moet het in uitkomen. En: Wat doet het mij? Wat zegt het mij?

De eerste tijd van mijn christen-zijn had ik het gevoel dat ik weer opnieuw alles moest gaan ontdekken. Op l'Abri (een christelijk studiecentrum in Eck en Wiel) heb ik geleerd hoe ik vanuit mijn geloof kan werken. Mensen als Francis Schaeffer en niet te vergeten professor Rookmaker hebben me enorm geholpen om niet opnieuw 'het wiel te hoeven uitvinden'.

Het getuigend aspect is in mijn schilderijen de ene keer heel duidelijk aanwezig, een andere keer minder, en soms ook helemaal niet. Maar ik denk dat het toch overal doorheen speelt. Een bloem of een vogel hebben geen woorden, maar toch getuigt hun wezen van de grootheid van God. Iemand zei laatst: Ik associeer jouw werk meer met de Psalmen dan met opwekkingsliederen. Dat vond ik leuk gezegd.

Het leven is vaak rauw, de wereld is niet lief en zoet. Dat probeer ik te pakken, weer te geven. Dat zie je ook aan mijn kleurgebruik. Veel zwart. Daar ben ik mee begonnen toen ik in '89 met het thema 'milieu' aan de gang ging. Hier op Goeree-Overflakkee werden we geconfronteerd met een afschuwelijke olieramp. Toen ik met mijn gezin langs de zee liep en al die dode vogels zag, truf me dat zo dat ik daar een paar jaar mee bezig ben geweest. Die aantasting van de schepping wilde ik gaan weergeven.

In eerste instantie stond het landschap zelf centraal, oliemoppen die grote gaten geslagen hadden in het aardoppervlak. Door vergroting van die olieslek werd een vrijere bena-

dering van het landschap mogelijk, waarbij de aandacht meer kwam te liggen bij textuur, kleurovergangen, ruimte, materialiteit en compositie. Langzamerhand namen de gaten de vorm aan van een mens. Dat bedenkt je niet vooraf, dat ontstaat... In Psalm 119 staat 'Mijn ziel kleef aan het stof'. De mens, grote veroorzaker van de gebrokenheid, werd een gevangene van die gebrokenheid. Maar daar mocht het niet bij blijven. Ik ben naar wegen gaan zoeken om ook de 'Opstanding Tot Nieuw Leven' te verbeelden. Ik kwam tot mensfiguren die vanuit een onbewust-zijn tot leven lijken te komen. Slaap, duisternis, de bindende achtergrond, ze maken zich er los van. Hoe krijgt een mensenleven handen en voeten? De gebrokenheid van het bestaan met zijn lijden, eenzaamheid, verdriet, dood is niet een noodlot. Er is bevrijding, zinging, heling, leven... De weg hiertoe kan niet gevonden worden door enkel menselijk handelen, het leven is niet 'maakbaar'. Menselijke structuren bieden geen heil als ze niet gebaseerd zijn op iets 'hogers'. Wij hebben de ruimte van God nodig. Hoewel het voorgaande ook concept is voor mijn meer landschappelijke werk, is hierbij meer sprake van een direct associatief reageren vanuit het materiaal. De essentie van een landschap zo minimaal mogelijk weergeven. Ruimte in een plat vlak...

FOKE STRIBOS

Ik neem wel opdrachten aan, maar op voorwaarde dat die wel aansluiten bij iets wat me zelf bezig houdt. Portretten en dergelijke doe ik niet meer. Daar moet ik dan zo helemaal induiken en dat kost me zoveel tijd dat het me op een totaal ander spoor zet. Maar als iemand me de ruimte geeft om bezig te zijn rondom een thema als 'Herinnering aan mijn moeder' of iets dergelijks, kan dat heel boeiend zijn. Ik noteer dan een aantal bijzonderheden (van welke kleuren hield ze, wat las ze graag e.d.) en heel langzaam ontstaat er dan iets.

Belangrijk vind ik trouwens dat mensen altijd recht van weigering hebben als het resultaat niet aan hun verwachtingen beantwoordt.

« Foke Stribos

Op zoek naar de **essentie**

E Wel heeft het experimenteren van die tijd me gebracht tot motiveren, onderhouden, bewustworden van waar ik mee bezig was, maar ik kreeg de sleutel pas in handen toen ik tot geloof kwam. Op de Academie verklaarde men me voor gek: de Bijbel, dat was een boek vol mythen. Het ging om jezelf. Ik heb 'mezelf' gevonden in iets, iemand, buiten mezelf.

Christen zijn en beeldend kunstenaar. Hoe ga je daar mee om? Heel belangrijk is communicatie. En keuzes maken; je kunt niet alles laten zien. Zoeken naar de essentie, het authentieke, daar geloof ik in. Daar moet het in uitkomen. En: Wat doet het mij? Wat zegt het mij?

De eerste tijd van mijn christen-zijn had ik het gevoel dat ik weer opnieuw alles moest gaan ontdekken. Op l'Abri (een christelijk studiecentrum in Eck en Wiel) heb ik geleerd hoe ik vanuit mijn geloof kan werken. Mensen als Francis Schaeffer en niet te vergeten professor Rookmaker hebben me enorm geholpen om niet opnieuw 'het wiel te hoeven uitvinden'.

Het getuigend aspect is in mijn schilderijen de ene keer heel duidelijk aanwezig, een andere keer minder, en soms ook helemaal niet. Maar ik denk dat het toch overal doorheen speelt. Een bloem of een vogel hebben geen woorden, maar toch getuigt hun wezen van de grootheid van God. Iemand zei laatst: Ik associeer jouw werk meer met de Psalmen dan met opwekkingsliederen. Dat vond ik leuk gezegd.

Het leven is vaak rauw, de wereld is niet lief en zoet. Dat probeer ik te pakken, weer te geven. Dat zie je ook aan mijn kleurgebruik. Veel zwart. Daar ben ik mee begonnen toen ik in '89 met het thema 'milieu' aan de gang ging. Hier op Goeree-Overflakkee werden we geconfronteerd met een afschuwelijke olieramp. Toen ik met mijn gezin langs de zee liep en al die dode vogels zag, truf me dat zo dat ik daar een paar jaar mee bezig ben geweest. Die aantasting van de schepping wilde ik gaan weergeven.

In eerste instantie stond het landschap zelf centraal, oliemoppen die grote gaten geslagen hadden in het aardoppervlak. Door vergroting van die olieslek werd een vrijere bena-

dering van het landschap mogelijk, waarbij de aandacht meer kwam te liggen bij textuur, kleurovergangen, ruimte, materialiteit en compositie. Langzamerhand namen de gaten de vorm aan van een mens. Dat bedenkt je niet vooraf, dat ontstaat... In Psalm 119 staat 'Mijn ziel kleef aan het stof'. De mens, grote veroorzaker van de gebrokenheid, werd een gevangene van die gebrokenheid. Maar daar mocht het niet bij blijven. Ik ben naar wegen gaan zoeken om ook de 'Opstanding Tot Nieuw Leven' te verbeelden. Ik kwam tot mensfiguren die vanuit een onbewust-zijn tot leven lijken te komen. Slaap, duisternis, de bindende achtergrond, ze maken zich er los van. Hoe krijgt een mensenleven handen en voeten? De gebrokenheid van het bestaan met zijn lijden, eenzaamheid, verdriet, dood is niet een noodlot. Er is bevrijding, zingeving, heling, leven... De weg hiertoe kan niet gevonden worden door enkel menselijk handelen, het leven is niet 'maakbaar'. Menselijke structuren bieden geen heil als ze niet gebaseerd zijn op iets 'hogers'. Wij hebben de ruimte van God nodig. Hoewel het voorgaande ook concept is voor mijn meer landschappelijke werk, is hierbij meer sprake van een direct associatief reageren vanuit het materiaal. De essentie van een landschap zo minimaal mogelijk weergeven. Ruimte in een plat vlak...

FOKE STRIBOS

Ik neem wel opdrachten aan, maar op voorwaarde dat die wel aansluiten bij iets wat me zelf bezig houdt. Portretten en dergelijke doe ik niet meer. Daar moet ik dan zo helemaal induiken en dat kost me zoveel tijd dat het me op een totaal ander spoor zet. Maar als iemand me de ruimte geeft om bezig te zijn rondom een thema als 'Herinnering aan mijn moeder' of iets dergelijks, kan dat heel boeiend zijn. Ik noteer dan een aantal bijzonderheden (van welke kleuren hield ze, wat las ze graag e.d.) en heel langzaam ontstaat er dan iets.

Belangrijk vind ik trouwens dat mensen altijd recht van weigering hebben als het resultaat niet aan hun verwachtingen beantwoordt.

« Foke Stribos

3 Lijdend landschap,
1990, acryl en zand op papier,
74,5 x 100 cm. 'Mijn ziel
kleeft aan het stof.' De mens,
grote veroorzaker van de
gebrokenheid, werd een gevange-
ne van die gebrokenheid.

4 Zeeschap II,
1998, acryl en zand op paneel, 89
x 122 cm. De essentie van een
landschap zo minmaal mogelijk
weergegeven. Ruimte in een plat
vlak.

5 Zeeschap I,
1998, acryl en zand op papier,
100 x 70 cm. Met brede kwaststre-
ken schilder ik kleur, vorm en
ritme. Thema's vind ik ook in de
natuur en uiteraard in het schil-
derplezier zelf.

6 Tot aanzijn geroepen,
1996, acryl en zand op paneel,
50 x 65 cm. Ik ben naar wegen
gaan zoeken om ook de
Opstanding tot Nieuw Leven te
verbeelden. Mensfiguren die
vanuit een onbewust-zijn tot leven
lijken te komen. Slaap, duisternis,
de bindende achtergrond, ze
maken zich er los van.

7 Tussen Babylon en Jeruzalem,
1996, acryl en zand op papier, 80
x 70 cm. Eigen bouwsels leiden tot
het zwarte niets. Het onvergank-
lijke, werkelijke Leven komt van
Boven.

Foke Stribos exposeert een deel
van zijn zijn werk tot
6 november bij:
Eisinga Interieur,
Nobelstraat 7 - 9 in Brielle.

Foto's: Nico van Braak

5

4

6

Op zoek naar de **essentie**

E Wel heeft het experimenteren van die tijd me gebracht tot motiveren, onderhouden, bewustworden van waar ik mee bezig was, maar ik kreeg de sleutel pas in handen toen ik tot geloof kwam. Op de Academie verklaarde men me voor gek: de Bijbel, dat was een boek vol mythen. Het ging om jezelf. Ik heb 'mezelf' gevonden in iets, iemand, buiten mezelf.

Christen zijn en beeldend kunstenaar. Hoe ga je daar mee om? Heel belangrijk is communicatie. En keuzes maken; je kunt niet alles laten zien. Zoeken naar de essentie, het authentieke, daar geloof ik in. Daar moet het in uitkomen. En: Wat doet het mij? Wat zegt het mij?

De eerste tijd van mijn christen-zijn had ik het gevoel dat ik weer opnieuw alles moest gaan ontdekken. Op l'Abri (een christelijk studiecentrum in Eck en Wiel) heb ik geleerd hoe ik vanuit mijn geloof kan werken. Mensen als Francis Schaeffer en niet te vergeten professor Rookmaker hebben me enorm geholpen om niet opnieuw 'het wiel te hoeven uitvinden'.

Het getuigend aspect is in mijn schilderijen de ene keer heel duidelijk aanwezig, een andere keer minder, en soms ook helemaal niet. Maar ik denk dat het toch overal doorheen speelt. Een bloem of een vogel hebben geen woorden, maar toch getuigt hun wezen van de grootheid van God. Iemand zei laatst: Ik associeer jouw werk meer met de Psalmen dan met opwekkingsliederen. Dat vond ik leuk gezegd.

Het leven is vaak rauw, de wereld is niet lief en zoet. Dat probeer ik te pakken, weer te geven. Dat zie je ook aan mijn kleurgebruik. Veel zwart. Daar ben ik mee begonnen toen ik in '89 met het thema 'milieu' aan de gang ging. Hier op Goeree-Overflakkee werden we geconfronteerd met een afschuwelijke olieramp. Toen ik met mijn gezin langs de zee liep en al die dode vogels zag, truf me dat zo dat ik daar een paar jaar mee bezig ben geweest. Die aantasting van de schepping wilde ik gaan weergeven.

In eerste instantie stond het landschap zelf centraal, oliemoppen die grote gaten geslagen hadden in het aardoppervlak. Door vergroting van die olieslek werd een vrijere bena-

dering van het landschap mogelijk, waarbij de aandacht meer kwam te liggen bij textuur, kleurovergangen, ruimte, materialiteit en compositie. Langzamerhand namen de gaten de vorm aan van een mens. Dat bedenkt je niet vooraf, dat ontstaat... In Psalm 119 staat 'Mijn ziel kleef aan het stof'. De mens, grote veroorzaker van de gebrokenheid, werd een gevangene van die gebrokenheid. Maar daar mocht het niet bij blijven. Ik ben naar wegen gaan zoeken om ook de 'Opstanding Tot Nieuw Leven' te verbeelden. Ik kwam tot mensfiguren die vanuit een onbewust-zijn tot leven lijken te komen. Slaap, duisternis, de bindende achtergrond, ze maken zich er los van. Hoe krijgt een mensenleven handen en voeten? De gebrokenheid van het bestaan met zijn lijden, eenzaamheid, verdriet, dood is niet een noodlot. Er is bevrijding, zingeving, heling, leven... De weg hiertoe kan niet gevonden worden door enkel menselijk handelen, het leven is niet 'maakbaar'. Menselijke structuren bieden geen heil als ze niet gebaseerd zijn op iets 'hogers'. Wij hebben de ruimte van God nodig. Hoewel het voorgaande ook concept is voor mijn meer landschappelijke werk, is hierbij meer sprake van een direct associatief reageren vanuit het materiaal. De essentie van een landschap zo minimaal mogelijk weergeven. Ruimte in een plat vlak...

FOKE STRIBOS

Ik neem wel opdrachten aan, maar op voorwaarde dat die wel aansluiten bij iets wat me zelf bezig houdt. Portretten en dergelijke doe ik niet meer. Daar moet ik dan zo helemaal induiken en dat kost me zoveel tijd dat het me op een totaal ander spoor zet. Maar als iemand me de ruimte geeft om bezig te zijn rondom een thema als 'Herinnering aan mijn moeder' of iets dergelijks, kan dat heel boeiend zijn. Ik noteer dan een aantal bijzonderheden (van welke kleuren hield ze, wat las ze graag e.d.) en heel langzaam ontstaat er dan iets.

Belangrijk vind ik trouwens dat mensen altijd recht van weigering hebben als het resultaat niet aan hun verwachtingen beantwoordt.

« Foke Stribos